

Vaststelling pensioengrondslag volgens onderne-mings-CAO bij gebreke van 'hogere' regelgeving.

Ktr. Utrecht 20-11-1996, 4268-CV-93-5877-1, m.nt. mr. W.P.M. Thijssen

Instantie	Kantonrechter Utrecht
Datum	20 november 1996
Zaaknummer	4268-CV-93-5877-1
Noot	mr. W.P.M. Thijssen
Vakgebied(en)	Verzekeringsrecht / Pensioenrecht

Essentie

Vaststelling pensioengrondslag volgens onderne-mings-CAO bij gebreke van 'hogere' regelgeving.

Samenvatting

Vaststelling pensioengrondslag volgens ondernemings-CAO bij gebreke van 'hogere' regelgeving.

Uitspraak

VONNIS

in de zaak van:

Hoencamp, wonende te B, eisende partij gemachtigde: mr. H.C.E. de Vries, advocaat te Utrecht, rolgemachtigde: J.M.A. Willems, deurwaarder te Utrecht, tegen:

de besloten vennootschap met beperkte aansprakelijkheid Brederode Tentoonstellingsbouw BV, gevestigd en kantoorhoudende te Utrecht, gedaagde partij, gemachtigde: mr. H. Pasman, advocaat te Utrecht, rolgemachtigde: J.M.A. Willems, deurwaarder te Utrecht.

Partijen zullen in het hiernavolgende worden aangeduid als 'Hoencamp' (eisende partij) en 'Brederode' (gedaagde partij).

Vakantiebonnen en pensioenpremie (onderdeel c van de oorspronkelijke vordering)

3. Bij akte d.d. 22 mei 1996 heeft Brederode een fax van SFB Pensioen en Vermogensbeheer BV aan

haar van 9 april 1996 overgelegd, waaruit blijkt dat Brederode over de periode 4 juni 1988 tot en met 31 maart 1993 een bedrag van f 22 044,14 aan pensioenpremie ten behoeve van Hoencamp heeft afgedragen. Bij zijn ter rolle van 17 juli 1996 nog genomen akte stelt Hoencamp dat hij 'onder voorbehoud' bereid is van dit bedrag uit te gaan. Welk voorbehoud hij in dit verband maakt stelt hij niet. Er mag dus van voormeld bedrag uitgegaan worden.

Partijen zijn het er voorts over eens dat een bedrag van f 24 225,55 is afgedragen terzake van vakantiebonnen.

4. Uit de nadere stellingen van partijen blijkt dat er geen specifieke regelingen voor werknemers van Brederode zijn gemaakt door de Stichting Vakantiefonds Timmerfabrieken. Hoencamp betoogt dat er bij gebreke van specifieke regelingen aansluiting gezocht moet worden bij de CAO voor de Timmerfabrieken en dat Brederode de laatstgenoemde CAO tot de hare heeft gemaakt, door geen regeling over de berekening van de pensioengrondslag in de eigen CAO op te nemen. Hoencamp legt brieven van het Sociale Fonds Bouwnijverheid (SFB) over van 3 augustus en 4 september 1995, waarin een berekening van de voor Hoencamp verschuldigde pensioenpremie is gegeven uitgaande van het brutoloon voor 59 uur per week en van de situatie dat Hoencamp onder de CAO voor de Timmerfabrieken valt. Brederode stelt (nogmaals) dat overwerk is uitgesloten van berekening van de premie voor vakantiebonnen en pensioen en dat Hoencamp in feite 19 vaste overuren per week heeft uitbetaald. Brederode voert verder aan dat de Stichting Bedrijfspensioenfonds voor de Bouwnijverheid een onderzoek heeft ingesteld naar de eventuele verplichte deelname van Brederode aan de pensioenregelingen van de Stichting, dat uit dat onderzoek gebleken is dat Brederode niet verplicht is aangesloten bij het SFB en dat de CAO voor de Timmerfabrieken niet van toepassing is. De door Hoencamp overgelegde brieven van 3 augustus en 4 september 1995 moeten dus als niet geschreven worden beschouwd.

5. Nu er geen regeling van de Stichting Vakantiefonds Timmerfabrieken (als bedoeld in artikel 14 lid 1 van de overeengekomen CAO) bestaat, moeten, zoals Brederode terecht betoogt, de aanspraken van Hoencamp beoordeeld worden aan de hand van het in de Brederode CAO bepaalde. Er is geen aanleiding om, zoals Hoencamp wil, uit te gaan van het bepaalde in de CAO voor de Timmerfabrieken, nu partijen bij de CAO terzake niets zijn overeengekomen.

6. In de Brederode CAO is niet bepaald van welk loon uitgegaan moet worden bij berekening van de hoogte van de door Brederode af te dragen pensioenpremies en te verstrekken vakantiebonnen. Naar het oordeel van de kantonrechter betekent dat — zoals in punt 16 van het tussenvonnissen reeds werd overwogen — dat uitgegaan moet worden van het overeengekomen (vast) salaris en niet van 40/59ste daarvan. Anders dan Brederode wil kan 19/59ste van het overeengekomen salaris niet als vergoeding voor overwerk worden gezien, nu Hoencamp dat deel van het salaris ook ontving als hij slechts 40 uur per week werkte.

7. Hoencamp heeft becijferd dat er f 42 736,24 — f 1079,26 vermeerderd met 9% rente vanaf 30 juni 1990 aan pensioenpremie en vakantiegeld betaald moet worden. Tegen de berekening van Hoencamp als zodanig is door Brederode geen verweer gevoerd. De vordering kan dus tot het door Hoencamp gevorderde bedrag worden toegewezen. Er is geen aanleiding over het toe te wijzen bedrag wettelijke verhoging toe te wijzen. Rente wordt evenmin toegewezen (voor zover niet in de berekening betrokken) omdat deze niet is gevorderd.

Gratificatie

8. Brederode heeft een verklaring van haar accountant P. de Blok van 24 februari 1995 in geding gebracht, waaruit blijkt dat er over de jaren 1991, 1992 en 1993 geen 'tantièmes' zijn betaald aan de

overige personeelsleden van Brederode.

9. Hoencamp betwist de juistheid van de verklaring van de accountant en stelt dat er wel tantièmes zijn betaald, maar stelt geen feiten of omstandigheden, waaruit — indien bewezen — de juistheid van die stelling zou kunnen blijken (zo geeft hij niet aan aan wie welke bedragen zijn betaald). Er is daarom ook geen aanleiding Hoencamp een bewijsopdracht te geven.

De vordering terzake gratificatie wordt dus afgewezen.

10. Nu beide partijen op enige punten in het ongelijk gesteld zijn, is er aanleiding te bepalen dat iedere partij de eigen kosten draagt.

Beslissing

De kantonrechter:

veroordeelt de gedaagde partij om een bedrag van f 31 635,16 minus f 1079,26 vermeerderd met 9% rente vanaf 30 juni 1990 terzake pensioenpremie en van f11 083,08 terzake niet afgedragen vakantierechten ten behoeve van eiser te storten in het fonds van de Stichting Fondsen Administratie voor de Timmerfabrieken; wijst af het meer of anders gevorderde; bepaalt dat iedere partij de eigen kosten draagt; verklaart dit vonnis uitvoerbaar bij voorraad.

Noot

Auteur: mr. W.P.M. Thijssen

1. Werkgever stelde in deze procedure over een bepaalde periode gedurende het dienstverband van de werknemer een bedrag van f 22 044,14 aan pensioenpremie ten behoeve van werknemer te hebben afgedragen. Werknemer stelde 'onder voorbehoud' van de juistheid van dit bedrag te willen uitgaan. De Kantonrechter oordeelde dat tussen werkgever en werknemer als vaststaand kan worden aangenomen dat het door werkgever genoemde bedrag aan pensioenpremie was voldaan. Het 'onder voorbehoud' accepteren van de juistheid van een stelling van de wederpartij in een procedure, zonder dit voorbehoud te specificeren, bleek niet voldoende om deze stelling later nog te kunnen betwisten (W. Hugenholtz/W.H. Heemskerk, *Hoofdlijnen van Nederlands burgerlijk procesrecht*, Lemma BV, 1994, nr. 68).

2. Verder was onderwerp van de procedure de vaststelling van de pensioengrondslag van werknemer. De vraag was of deze pensioengrondslag moest worden vastgesteld volgens de pensioenregeling van het Bedrijfspensioenfonds voor de Bouwnijverheid, de CAO voor de Timmerfabrieken of de bij werkgever geldende ondernemings-CAO. De werkgever toonde op basis van een werkingssfeeronderzoek ingesteld door het bedrijfspensioenfonds aan dat zijn onderneming niet onder de werkingssfeer van het Bedrijfspensioenfonds voor de Bouwnijverheid viel. Binnen zijn bedrijf gold de pensioenregeling van dit bedrijfspensioenfonds daarom niet zodat de gelijkwaardigheidseis van art. 1 Richtlijnen voor vrijstelling van deelneming in een bedrijfspensioenfonds wegens bijzondere pensioenvoorzieningen ook niet gold. De CAO voor de Timmerfabrieken gold wèl, maar bevatte op het punt van de vaststelling van de pensioengrondslag een leemte. De pensioengrondslag diende daarom op basis van de ondernemings-CAO van werkgever te worden vastgesteld.

W.P.M. Thijssen